

NØVN

Í dag eru liðini 55 ár, síðani beatlarnir **John Lennon** og **Paul McCartney** hittust fyrstu ferð.

100 ár eru nú liðin, síðan 5. **olympisku leikirnir** vóru hildnir í Stockholm. 28 tjóðir og 2.407 ítróttarfolk luttóku.

Til minnis um Steintór & Gerdu Fagradal, heiman av Sandi

Vit kunnu hugleiða leingi um hjúnini niðan áarløkan, heiman av Sandi. Vit kunnu harmast, nú tey eru farin Heim. Vit kunnu eisini velja, at gleðast um nógvu og ríku løturnar, okkum untist at vera saman við teimum. Samstundis kunnu vit gera søguna – saman við teimum – til okkara.

Vaks tú upp á Sandi, var tú tilvitaður um, at "hinumegin brúnna" fann tú tvey røsk fólk.

Steintór hevði megina, Gerda hevdi umhugsni. Í felag gjørdtu tey gagn av báðum. Megin fekk fyrirtøkuna at vaksa, og umhugsni fekk fyrirtøkuna at finna røttu javnvágina. Hjúnini lögdu væl eftir seg – bæði vinnuliga og sosialt – nú tey fóru um sýnina.

Steintór og Gerda Fagradal, eru farin Heim. Gerda legði árar inn bert skamma stund eftir, at húsbóndin Steintór, var mettur av døgum. Sandsbygd er tvey skilafólk fátækari.

Steintór og Gerda vóru kend andlit í bygdarmyndini. Tey høvdu bæði dirvi og eginleikan, at byggja eina haldgóða fyrirtøku upp, og samstundis høvdu tey eitt stórt hjartað, har rúm var fyri yngra ættarliðnum í nær-umhvørvinum. Tey fóru um okkum børn, sum gásaparið fer, um nýklaktu ungarnar.

Fyri okkum í Sandabrekkuni gjørdist vinarbandið til húskið við áarløkan niðan Sandabrekkuna, kærkomið. Tey tóku ikki dagar í millum fólk, og virðingin millum húskini, er bara vaksin gjøgnum árin. Minnuligu løturnar saman við teimum eru enn ritaðar í minnið.

Mong skriva og tosa um at veita tænastur. Steintór

og Gerda eru hugmyndir av hesum. Tey bygdu fyrirtøkuna Fagradal á tænastur. Nærlagni, álit og umhugsni var teirra vegvísari. Tú fór ikki skeivur, gjørdi tú avtalu við tey.

At fara oman til Steintór og Gerdu var stuttligt, tí har var altíð okkurt, ið hugtók okkum børn. Handilin fyri eitt, verkstaðið fyri annað.

Steintór dámdi sera væl at hava okkum dreingir á verkstaðnum. So kundu vit gera okkurt til nyttuna, meðan hann legði okkum lag á. Tá vit troystaðust, fóru vit í handilin at fáa okkum okkurt gott undir tunguna. Líka legði Steintór í, um vit tóku rívan til, hann flenti bert, og bað okkum vera ansnar, tí annars fór Gerda at havast at okkum.

Tað lá raðið fyri. Kassabílarir vórðu tunaðir á verkstaðnum hjá Steintór, hjólini vóru í javnvág, og bremsurnar riggaðu sum tær skuldu. Tá brøðurnir úr Hósvík komu á vitjan, var gjørt skjótt av. Kassabílarir fóru á verkstað til eftirlit, og tunnuflakarnir vóru flotaðir.

Ein fyri, og annar eftir, stevndu vit út á Sandsvatn. Sandingur, Havsøki, Tummas T, Pison og Hans Erik vildu allir hava lastina fulla, áðrenn lagt varð aftur at landi.

Farleiðin á bygd kann vera vandakend fyri piltar. Hesum hevði Steintór ans fyri. Hann greiddi okkum frá flóð og fjøru, og at vera ansin fyri mórúsandi, soleiðis at vit ikki gjørdust ófrættakendir. Gerda tók altíð væl ímóti, tá vit komu vátir og skitnir niðan av sandinum. Hon gav okkum heitan drekkamun og pannukøkur, soleiðis at vit ressaðust skjótt aftur.

At fáa okkurt frá hondini

lá til hjúnini. Steintór, frytligi maðurin í oljubílinum, í bussinum, ella liggjandi hálvur niðri í motorrúminum, hevði onki til ivurs fyri leti. Lágvaknsni maðurin syfti eina oljutunnu sum var tað ein vøttur. Gerda stjórnaði handlinum við umhugsni og neyvari hond.

Hinumegin Sandin, finst neyvan unglingi, ið ikki hevur vunnið sær lummapening "Hjá Steintór og Gerdu" seinastu mongu árin. Hjúnini dugdu sera væl at fáa yngra ættarliðið at gera okkurt til gagns. Pírin vóru tey ikki, tú fekk lön sum uppiborið.

Genturnar komu allar í "handilslæru" hjá Gerdu, meðan vit dreingir fingur "skitnar fingrar" saman við Steintór. Vit njóta øll framvegis gott, av hesum lærdómi.

Nógvar eru søgurnar, saman við teimum. Minnist best, tá kommunuvegurin undir Sandabrekkuni skrædnaði.

Steintór hevdi fingið nýggjan oljubíl frá Shell at koyra olju til sandoyingar. Sum altíð var pláss fyri unglingum, ið vildu forvinna sær eitt oyra. Komnir brekkuna,

var slangan fest í tangan, og pumpan tendrað.

Meðan vit sita í fórararúminum og njóta framkomnu tøkna, ríður vegurin undan bilinum.

Steintór gjørdi skjótt av. Við aðrari hondini læt hann upp ovaru hurðina av bilinum, og við hinari hondini treiv hann í bringuna á mær, og tveitti meg út úr bilinum, uttan at mala orð.

Tá eg kom til mín aftur, var vandin av. Eg var heima hjá mammu, Shell bilurin varð á verkstað, og Steintór helt á, sum um onki varð hent.

Seint á kvøldið, vikuna eftir – meðan vit bunkraðu oljuskipið Magn úti í Støð – stakk hann mær tjúgu krónur í hondina, "tí eg hevði verið so raskur". Tá vit lögdu at aftur niðri við áarósan fingur vit drekkamun og pannukøkur frá Gerdu.

Tíðin tekur ikki dagar ímillum. Vit eru annaðhvørt á ella burtur. Steintór og Gerda komu til sættis tíðina. Tey dugdu væl at lata lívsverkið upp í hendurnar á soninum, og hansara húski.

Um summarið, heystið,

og um jóltíð hava vit altíð kunna sagt við børnini, "Fær oman til Steintór og Gerdu", so verður tú lötuna ríkari.

Tað er vanligt hjá okkum í Brekkuni at siga við børnini, tá vit eru heima á Sandi. Tað er nú søga. Vit kunnu ikki siga tað longur. Nú eru Steintór og Gerda farin Heim.

Saknurin er stórus eftir tey.

Tykkum, Finnleif, Jacob-

inu og børnunum, vísa vit samkenslu.

Takk fyri venskapin, og nógvar góðar løtur saman.

Við hesum siga vit farvæl til hjúnini Steintór og Gerdu Fagradal.

Hvíl í friði.

Frá okkum í Sandabrekkuni Bjarki Mohr

TØKK

Øll tykkum, ið gjørdtu mín 90 ára føðingardag so hugnaligan, takki eg hjartaliga.

Serliga takki eg øllum teimum, sum rættu eina hjálpanði hond, ikki minst til tónleikarnir og hornspælarnar hjá Frelsunarherinum.

Vinarliga
Frida Lamhauge

Tøkk

Vinniliga takka vit øllum tykkum, sum sýndu samkenslu og hjálpssemi, tá okkara kæra

Margit Glerfoss
fødd Juul

andaðist og varð jarðað.
Stóra takk øll somul.

Kristian,
Jógvan, Hans Petur Og Dávur við familjum